

ÁGOS ÉVA

Csoda a CIRKUSZBAN

ÁGOS ÉVA

CSODA A CIRKUSZBAN

Minden jog fenntartva!

<https://eletiranytu.hu>

2018

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A novella 2018-ban született, a Fővárosi Nagycirkusz „Csoda a Cirkuszban” címmel meghirdetett novella pályázatára.

A novellát a kisfiam iránti szeretetem ihlette, aki ebben az időszakban rajongott a cirkuszi világért. A kisfiam, akinek már öt perc egyhelyben ülés is nehézséget okozott, tátott szájjal nézte az előadásokat, belefeledkezve.

A sorok közé, igaz csak egy villanás erejéig, de őt is becsempészttem, ezért ilyen kedves számomra ez a történet, s mind a mai napig megmelengeti a lelkemet amikor elolvasom.

Tartalom

1. Fejezet	4
2. Fejezet	12
3. Fejezet	16

A Bűvölet Cirkusza

1. Fejezet

„ Olyan sebesen rohantam, mint akit üldöznek, pedig egyedül voltam, nyomát sem látva utánam settenkedőknek. A szívem úgy dobogott mintha ki akarna ugrani a helyéről, pedig oly sokszor mondogattam neki ne terhelje túl magát. A lelkem önmagából kivetkőzve kérte ki magának, hogy elszámoltassam, amit én meglepő mód most nem is akartam. Ismeretlen volt ez az én edzett, megtépzott lelkemnek, aki mindenféle rosszra fel volt már készülve, hisz számtalanszor a képzeletbeli „ béka hátsója” alá döngöltem. Ma viszont a lelkem nem kiabált, sőt fájdalmasan csendben volt. „

Palóczpuszta nemcsak a kirándulás szerelmeseit vonzotta, szívesen jöttek olyanok is, akik csupán magányra vágytak. Néha érkeztek átutazók, fárasztó útjuk után egy éjszakára beköszönve. Ritka volt ez, mert a helynek volt egy megmagyarázhatatlan varázsa, nem lehetett csak úgy átkelni rajta. Jöttek sorra bevándorlók is letelepedési szándékkal, és bizony felbukkantak, hosszabb- rövidebb villámlátogatást téve a szórakoztatás nagymesterei is... Igen... évente minimum kétszer cirkuszi mutatványosok „ lakták be „ a sellők völgyét, elvarázsolva műsorukkal az egyébként is bűbáj övezte kisváros lakóit.

Mindig is megmagyarázhatatlan vonzalmat tápláltam a komédiás világ felé. Szinte éreztem a zsigereimben, és furcsa de olyan sokat olvastam minderről, hogy már-már érezni véltem a vattacukor, és pattogatott kukorica illatának kavalkádját. Pedig soha, egyetlenszer sem jártam még az oly vágyott sátorba. A nagymamám Kolett, na ő volt mindezért a felelős. Óvva intett, sőt nem is óvott és intett, hanem vasmarokkal, és dupla képzeletbeli láncsal lezárt aranykalitkába szeparálva tiltott el a zsonglőrök, akrobaták, bűvészek, bohócok, káprázatos és minden bizonnyal felejthetetlen világától. Nem értettem én a nagyit miért ez a gyűlölet és keserűség benne, hogy miért nem volt szabad még csak ki sem ejtenem a számon: cirkusz.

8 évesen megkaptam életem első bringáját. Rózsaszín volt, épp mint Barbie járgánya, gyönyörűség. Mosolygott a szívem, már az első próbakör alkalmával. A birtokunktól nem messze terült el a sellők völgye. Rövidke kikövezett sétány vezetett egészen annak bejáratáig. Két oldalt sudár jegenyék övezték az utat, majd bástyájuk végén levendula ligetek liláltak ameddig csak a szem ellátott. Szerettem a levendula illatát, emlékeztetett valakire. Olyan sokszor próbáltam rájönni mikor és hol érezhettem, de hiába. A ligeten túl kecskerágó bokrok és számos más növény zöldellt.

Sok minden kimaradt az életemből, tényleg úgy éltem mintha csak rab volnék. De aznap a biciklire pattanva megcsapott a szabadság zamata. Felfedeztem a szivárvány patakot, ami valójában nem is patak volt, hanem egy aprócska kicsi tó. A legendák szerint 1823-ban mozgó mutatványosok jöttek a városba. Akkor még nagy ritkaságnak számított, hogy lakó részre alkalmas szekerekkel, érkeztek különös emberek akik felverték sátraikat, körbe kiabálták a várost műsorukat hirdelve, majd negyedik nap reggelre úgy veszték el a semmibe mintha nem is léteztek volna. Mintha csak álom lett volna, a porond, a gazella testű akrobata, s az ügyes kezű bűvész, na meg az oroszlán, de ki is látott már oroszlánt magyar földön? Azt mondják a cirkuszban volt egy idős varázsló, akit annyira elbűvölt a patak szépsége, hogy azt akarta ne folyjék tovább és egy egészsé gyúrta. Azóta a szivárvány patak nem csordogál, hanem mély medrében hol lágyan ringatózva, hol meg dühösen táncolva, de mindig káprázatos fényében tündököl. Oly sokat néztem arcomat a tó fodrozódó tükrében egészen 8 éves

koromtól mind a mai napig. Meglepően jó a memóriám szinte diafilmként peregnek előttem az arcképeim most is.. most is itt vagyok. Nézem a hullámokban ringatózó arcom. Felnőttem, s végre mindent, de mindent megértettem.

Idén töltöttem a 30-at, Nefra di Nataleként kereszteltek meg, bár mindegyik persze nem emlékszem. Mint ahogyan a szüleimre sem. Hiába a jó memória még csak emlék foszlányok sem maradtak, semmi. 4 éves voltam a tragikus baleseti idején, mikor ők mindketten meghaltak. A nagyi szerint nagyon szerettek engem, de aznap a fővárosban egy megcsalt férj úgy döntött benyaka egy üveg whiskit majd volán mögé ül, istent játszva. Anyám és apám az ő áldozata lett. Menthetetlen, elkerülhetetlen ütközet volt, a helyszínen odavesztek. Onnantól kezdve a nagyi nevelt, aki mindig próbálta a szülői szeretetet megadni nekem, csak sajnos néha túlzásba esett. Sosem értettem miért féltett annyira mindentől, és a lelkem mélyén bármennyire szerettem haragudtam is rá, megfosztott az egyetlen szenvedélyemtől... Tulajdonképp nem lehetett okom panaszra, mindent megadott nekem, bármit amire vágytam. Szép ruhák, gyerekként ezernyi játék, jó iskola, egyetlen tiltó listás dolog volt az életemben, az pedig a cirkusz. Soha nem adott magyarázatot miért, pusztán annyi volt a válasz, hogy a kereszténység, és a szemfényvesztés nem fér össze egymással és mi kereszténynek születünk, a cirkusz pedig csak szemfényvesztés.

Időközben egy méretes tavirózsa kiradírta a vízképemet, de az elmém már tiszta volt, tisztább mint valaha.

*

A világhírű Incanto cirkusz felbukkanása igazi csodának számított Palóczpusztán. Nem nagyon volt ember aki így vagy úgy de ne hallott volna már a társulatról. Nemcsak egyedi díszlet világuk és semmi máshoz nem fogható produkciójuk miatt. Igen, sajnos egy fájdalmas tragédia is árnyékolta a cirkusz életét. A tragédia árnyékában azonban újabb és újabb csodák születtek a porondon, hisz minden előadásban ott volt maga az élet, a boldogság, a produktum, a lélek, a szenvedély és a semmi máshoz nem fogható varázslat. A varázslat mely nemcsak Izolda kártya sátrában volt jelen, hanem beívódott a ponyvába, azon keresztül átfolyt a trübinre, megmutatkozott a porondon, a művészek szemében, s egy kicsit minden előadás alatt érezhető volt, a csoda. A csoda amit láthattál a bűvész keze munkája folytán, ahogyan elővette azt a hófehér tapsifülest a frakkja zsebéből, vagy amikor a tigrisek hatalmas méretű égő hullahopp karikákat ugráltak át, vagy amikor a kecses csillogó ruhás „sellő” egyetlen kötélén lógott lefelé a sátor legfelsőbb csücskéből. De születtek csodák máshogyan is. Ott lehetett látni minden kisgyermek szemében, amikor a buta bohóc újra és újra felesett a saját cipőjében, s a csillogó szemek még nagyobbak lettek amikor megérkeztek a kismajmok amiket végig lehetett simogatni, vagy épp felülni a póniló hátára és „vágatni”. De ott volt a megfoghatatlan a szülők tekintetében is, látva gyermekeik boldogságát, s hogy kicsit ők maguk is gyerekké válhattak. Hihették hogy létezik egy világ hol pár órára megszűnnek a gondok – bajok. Ahol nincs más csak mesebeli környezet, jó hangulat, ahol a sehol máshol nem érezhető karamellizált alma illata keveredik a frissen patogatott kukoricáéval. A színek és fények kavalkádja, ahol úgy ugrádoznak a kigyó testű artisták a magasban ahogyan más a földön sem tudna. Igen, a cirkuszban megszűnik a külvilág, megszűnik minden. A fájdalom, a bánat szabadnapot kap, a sátor rejtekében.

Aznap is épp úgy ültem a szivárvány „folyó” partján mint most. Nagyon izzadtam, levettem a papucsomat és belelógattam a lábam a vízbe. Közben észrevettem, hogy egy rakás kavics kupac van

mellettem elkezdtem bedobálni és jól felborzoltam addigi szunnyadását. Épp ezt csináltam 10 éves kis vakarcsként is.

- Hát szabad ilyen te lány – koppintott vállon egy kéz s a hozzá tartozó hangocska igen csak ismerős volt
- De még mennyire hogy nem – sandítottam hátra Miára, és még kacsintottam is egyet – csatlakozz, dobáljunk versenyt.

Kovács Mária volt az egyetlen igazi barátnőm itt, aki gyűlölte kereszt nevének mindenféle formáját, így hát olaszosítottuk Miára. 5 évesen hagytuk el Olaszországot. Nagypám, aki sajnos már nincs közöttünk magyar származású volt, s mikor megörököltük az ő nagyszüleinek Palóczpusztai birtokát a nagyi fontolóra vette a költözést. Aztán egy villámcsapás okozta tüzeset következtében leégett a házunk, amit a mama jelnek vett. Néhány ruhán kívül semmink nem maradt, felpakoltuk azt a kevés holmit és jöttünk, mesélte később ez én Kolettem mikor a származásom felől érdeklődtem.

Igen, ott aznap a tó partján ülve pillantottam meg először az Incanto cirkusz zöld, fehér, piros csíkokkal fedett sátrát. Furcsa pára keringett a völgyben. S a tavon túl a hosszúra nyúlt lankák tövében feltűnt egy olasz zászló csak úgy a semmiből....

- Mi ez – rántottam ki hirtelen meztelen lábam a vízből, s ugrándoztam mint egy kenguru. Végül a tó túloldaláról ahonnan egészen a tisztás másik oldalra is el lehetett látni előbukkant a Cirkusz. Ez – dadogva néztem vissza Miára – de hisz ez nem pusztán egy Cirkusz, ez a Bűvölet... „ Incanto del Circo „ Könnybe lábadt szemmel folytattam. Rengeteget olvastam róluk, ez a társulat lép fel maszkban, láttam sok képet, szinte minden művész nevét ismerem, és a porond – lelkendeztem tovább – a piros párnázott páholy székekkel körbevett porond olyan mint egy trónterem. Incanto... tényleg Incanto...
- Hát barátnőm, akkor viszont Cirkuszba megyünk – mondta komoran Mia, csak azért volt komor mert tudta mi lesz a válaszom.
- Tudod hogy nem mehetek, megígértem a nagyinak, hogy lemondok erről....
- Hamar megtudom mikor lesz az első előadás és akkor barátnőm – nézett mélyen a szemembe – na akkor leveszem a lakatot a ketrecedről....

Természetesen elmagyaráztam a barátnőmnek és a saját kis belső lázadó énemnek is, hogy amit nem lehet, azt nem lehet. Hisz a mama belehalna ha megtudná. „ De nem tudja meg „ győzködött Mia ... hajthatatlan voltam. Egészen addig a percig amíg másnap reggel a kapun kilépve a szél hozzám nem vágott egy „ cetlit „

„Te akire rátalál-e papiros te vagy a szerencsés aki másod magával részt vehet a Incanto del Circo Csoda a Cirkuszban című előadásán. Gyere el és éld meg a csodát „

Sosem hittem a csodákban, a csoda viszont nagyon is hitt bennem, és rám talált .....

***

Az ész és a szív diadalában lehet vajon győztes és vesztes? Mit tegyek amikor a szívem annyira húz afelé, amitől az eszem vasmarokkal óvna? Hallgassak a szívemre? Kockáztassak? Vagy törődjek bele? Meg se próbáljam azt tenni, amit pedig annyira szeretnék? Mondjak le róla? Mondjak le örökre?

Igen, az eszem folyamatosan figyelmeztetett, ha elmegyek a cirkuszba akkor minden megváltozik majd. Emlékeztetett a nagyinak tett eskümre, sőt még arra is, hogy keresztény vagyok. Mindent bevetett, hogy megakadályozza azt, ami elkerülhetetlen volt.

Az Incantó alig pár lépésnyire magasodott előttem. Hatalmasabb volt mint hittem, a távolból olyan lakóház méretűnek látszott, de attól sokkal nagyobbra nőtt. Zöld, fehér, piros csíkjaik egy vékony aranszín választotta el egymástól, ami épp csak látszódott a színek kavalkádjában. Az Incantó „háza” nem is hasonlított azokhoz a viharvert sátrakhoz amilyeneket a videó megosztós filmekben láttam. Tiszta, és ápoltság volt, szinte csillogott a lenyugvó nap fényében. Igen, közeledett az este, a nap már alig látszott ki a dombok alul, de a völgy nagyon is megtelt étellel. A kasszánál hosszú sor kígyózott. Előttem egy fiatal párocska áldogált. Végigvezettem tekintetem a piros miniszoknyás, fekete topos, túsarkús cicababán, akinek tökéletes göndör fürtjei közül egyetlen kósza hajszál sem kandikált ki. Egy picikét el is szégyelltem a szakadt farmeros, tornacipős önmagam, még úgy is hogy a fekete top azért rajtam sem állt rosszul. Szerettem ám a divatot, talán több időt is fordítottam rá mint kellett volna, de a „szalonna sütésre megyek” című hazugságot alátámasztva most lazára kellett vennem a figurát. Persze, ha hallgatok Miára és kiengedem a hajamat akkor talán nem éreztem volna ennyire prolinak magam a csinoskát látva, de nem én nem értettem egyet a barátnőmmel, legalábbis akkor.

- Még csak az kéne – kértem ki magamnak – tudod te milyen ezt a vastag loboncot kiengedve viselni? Főleg egy sátorban, ahol minden bizonyjal jó meleg lesz
- Na jó – bólintott Mia, s hozzájuk érve féloldalas trapézfonatba kötötte a hátam közepét súroló gesztenyebarna tincseim

Mia folyamatosan beszélt hozzám, de én mit sem hallottam a szavaiból. Olyan hangosan dobogott a szívem, hogy majdnem elnyomta a sátorból kihallatszó dobpergés hangját. Izgatott voltam, és kíváncsi, nyomát sem éreztem már a korábbi büntudatnak, mi több a lelkem csordultig telt boldogsággal. Igen, kockáztattam. Úgy döntöttem valóra váltom az álmom, és eljöttem a cirkuszba

A jegyáruhoz érve átnyújtottam azt a bizonyos „tisztelet jegyet”, amit maga a szél vágott hozzám, és megkérdeztem valóban érvényes-e. Még hogy érvényes-e? De még mennyire hogy az volt. Mint egy függöny tárult szét előttem a cirkusz kapuja, de mielőtt átléptem volna szemem megakadt a sátor legfelső csücskébe helyezett zászlón, pontosabban az alatta lengő méregzöld selyemszalagon.... Sokat olvastam a tragédiáról, értettem a szalag jelentését, s magam sem tudom miért de hirtelen libabőrös lettem. Belépve aztán, leírhatatlan érzések csaptak meg: a látvány, az illat, a fények, a hangok, istenem, olyan ismerős minden mintha jártam volna már itt.

A porond felé vezettek, s a kipárnázott díszes páholy első sorában foglalhattam helyet, Miával karöltve. Olyan volt mintha egy arénában lennék. Körös körül mit egy lelátón magasodtak a székek, a trübin rendszerét három- három lépcső törte meg, mely szektorokra osztotta az ülőteret. A lépcsők tetején petróleum fákják fénye világított. A porond még félhomályban úszott, jöttek- mentek a munkások és készítették elő a terepet a 10 perc múlva kezdődő előadásra. Folyamatosan érkeztek a vendégek s mire az óra a nyolcat ütötte bizony a sátor teljesen megtelt.

A reflektorok egymás után gyúltak ki és vették fényözön alá a helyet ahol egymást követték a szemeket kápráztató produkciók. Nem tudom vajon végig tátott szájjal néztem, vagy néha azért becsuktam, csak azt tudom, hogy az ott töltött három óra 3 percnél tűnt.

Az Incanto egyik kuriózuma a sok közül, hogy művészeinek arcát, saját berkeiken túl, még soha senki nem láthatta. Örökös inkognitóba burkolózva élték életüket, a cirkusz belsejében és azon túl is. Kitudja talán többször elsétálnak mellettünk a külön kis világ lakói és mi mit sem sejtünk ebből. De talán jól is van ez így. A cirkusz feje **Arnau CONTI** foggal- körömmel védi a saját privát szféráját beleértve a társulat valamennyi tagjának magánéletét is. Így hát amióta csak létezik az Incanto, minden előadás elmaradhatatlan kelléke a maszk vagy az arcfestés. Egyetlenként az öreg javasasszony Imelda dacol a szabályokkal, s „csakazértsem” rejti el arcát.

Az előadást egy teltkarcsú – tetőtől talpig arany flitterbe öltözött énekesnő produkciója nyitotta meg. Mély már – már férfias hangja, egyszerre volt fájdalmas, gyönyörű, és ismerős is. Nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy jártam már itt, még akkor is, ha lehetetlen gondolat volt ez. Amikor a három pici póni majd a 4 fehér kanca tánca felborzolta a porond porát az apró porszemek mintha milliárdnyi kristályokká hullottak volna szét. A gyermekek kacaja, az aprócska tenyerek tapsa, füttyszó s sűrű kattogtatások és vaku fény töltötte be a teret. Ahogy tekintetemmel a csillogó porszemek útját figyeltem ismét észrevettem a magasból idebenn is lelógó méregzöld selyemszalagot. Mindeközben artisták lepték el a sátor tetejét és ugrókötelekkel, rudakkal, majd kerékpárral egyensúlyoztak a kifeszített vastag kötélén, természetesen védőháló nélkül. Műsoruk végén megkönnyebbülten sóhajtottam mondván „ *vauu senki nem esett le*” amikor megjelent Ő... Egy hinta ereszkedett le a magasból. Rajta fekete ruhába öltözött férfi ült, kinek arcát fekete s ezüst csillámpor takarta. Kicsit olyan volt, mint maga Batman, csak sokkal mosolygósabb.

A cirkusz nem a sátán birodalma ahogyan a nagy állította, ezt már az első pillanatban láttam amikor átléptem a sátor nem létező küszöbén. Igen valóban teli volt varázslattal, csillogással de ez nem az a fajta álságos, talmi tündöklés volt, hanem nagyon is más. Egy olyan bűbáj mely képes volt hegyeket megmozgatni, képes volt meggyötört szíveket újjá éleszteni, mosolyra fakasztott könnyező szemeket, és felmelegített kihűlt lelkeket. Igen, az ott megélt 180 perc képes volt feledtetni a mindennapok baját.

Mellettem egy édesanya ült, ölében a kislánya izgett és mozgott, s szinte percenként megkérdezte „anya mikor kezdődik már ...”. A szép és bájos anyuka pironkodva kért tőlem elnézés és fél mondatban elmagyarázta, hogy a kislánya magatartás zavarral küzd. Nem megy neki az egyhelyben ülés, nem köti le a játék, tulajdonképp semmi nem érdekli abból ami egy átlag gyermekeket boldoggá teszi, kevés dolognak örül és neveteti meg úgy szívből. Egy igazán cuki, tűzről pattant kiscsávó volt. Szóltam hozzá pár szót, s szemüvege alól huncutul kisanáltva kommunikált velem. Egész gyorsan összehaverkodunk. Az előadás közben fél szemmel többször rásandítottam. Az arcocskája ragyogott és csillogó szeméit egy másodpercre sem vette le a porondról, miközben a frissen pattogatott kukoricákat majszolta. Boldog volt. A mosolya melegséggel járt át. Kicsi kezeit összekulcsolva, hol meg tapsba csapva tartotta maga előtt. Nem tudom milyen a magatartás zavaros gyermek mindennapja, de ő úgy ült végig a cirkuszban másfél órát, hogy cseppet sem esett nehezére, sőt azt hiszem ennyire boldog kisgyermeket ritkán lát az ember.

Szóval igen, jelen van a varázslat. A sátor gyomrában tényleg egy másfajta élet zajlik. Ahol igenis létezik a lehetetlen. Ahol nincs különbség gyermek és gyermek között, legyen az rossz, vagy jó, vagy akár magatartás zavaros. Arra a cirka három órára megszűnnek a különbségek, megszűnik minden ami rossz, s átadja helyét a varázslatnak.

Az én szívemben is valami furcsa ment végbe amikor megláttam a feketébe öltözött „levegő urát”. Aki épp csak lelépett a porond elejébe. Velem szemben állt meg. Vakítóan zöld íriszébe sárga árnyakat

rajzolt a félhomály. Nemcsak, hogy rám nézett, de szinte a húsomba mélyesztve éreztem a tekintetét. A pillanat töredéke volt mindez mégis belém ívódott. Huncut mosoly, kacsintás, vidám szökellő léptek és már vissza is „röppent” a hintára, mely felemelkedett vele majdnem egészen a cirkusz „plafonjáig”. jajj ne... - szorítottam ökölbe a kezem, amikor megszólalt a hangos ütemes zene és a hinta egyre gyorsabb és gyorsabb tempóra váltott alatta. Közben alulról érkezett a füst mely nagyjából minden produkció alatt jelen volt, csak a színe váltakozott. „Batman” akit a valóságban Athor di Lattának hívtak különleges táncával újra és újra kísértette a halált a sátor tetejében. Egyik hintáról a másikra ugrált, még nem a sötétségből, mint egy villanás bukkant elő egy harmadik, hátán hófehérbe öltözött utasával. Igen ő minden bizonnyal Emsa – gondoltam - a híres gumi testű akrobata, aki úgy hajlik mint a kígyó. Athorral közös produkciójukban vegyült az erotika, a szenvedély, a mámor, de benne volt a félelem, a szépség és gonoszság is. Ahogyan ugráltak egyik hintáról a másikra egymást hol kézzel hol lábbal átkarolva fájdalmasan szép volt. Egyszerre vonzották majd taszították egymást, egyfajta színi előadással vegyítették az akrobatikus elemeket, fergeteges alakítással. A kezdeti ütemes dallamokat, lágy ritmusú olasz zene váltotta fel, s az egyre feljebb kúszó füst felhőjén át minden képzeletet felülmúló produkció tárult a szemek elé. Belevesztem a látványba és csak azt vettem észre vizes az arcom, könnyeztem, magam sem értettem miért.

Emsa és Athor a magasban olyanok voltak mint egy szerelmes pár, akik olykor-olykor civakodnak de egymás nélkül semmik. Pedig a valóságban nem így volt. Sokat olvastam róluk, a közös munkájukról, arról az útról ami összekovácsolta őket. A huszas éveik végéig taposó Athor és a 21 éves Emsa valójában nem szívlelték túlzottan egymást. A nő csak nemrég csatlakozott a társulathoz és személyében mindenki Athor életének párját látta, kivéve a férfit. Esmát túl éretlennek és nyafogósnak tartotta... persze erről csak egynehánykósza cikkben lehetett olvasni, mint ahogyan arról is hogy Athor szíve nem felejt. Minden nőben egykori gyermekkori szerelmét keresi, aki hirtelen távozott az ő életéből, de Esmában sajnos nem talált rá.

Egy alkalommal sikerült a férfit fél profilból lencsevégre kapni ami alapján bizton állíthatom Athor di Latta igen csak szemrevaló férfi, szemrevalóbb mint maga Batman.

Még mindig a nem csordogáló folyó partján üldögéltem és összekuszálódott gondolataim csomócskáit bogozgattam tovább, immáron emlékeimből táplálkozva. Forgott tovább a nagy kerék azon a bizonyos estén amikor ott voltam életem első előadásán.

Igen az én Incantom olyan volt mint egy kincsesláda, melyből újabb és újabb gyémántok kerültek elő. Számtalan produkció követte egymást, az egzotikus állatoktól a háziállatokig, akik olyan ügyesek voltak, sorba rendeződtek, hömpörögtek, akadályt ugrottak. Voltak ott bűvészek, agyat tornáztató rejtélyekkel, amire ésszerű magyarázat nem is létezett, legalábbis számomra. Elbűvölő táncosok, cigánykerékkel, kézenállással tarkított produktumokkal. A halálkerékben ügyeskedő artisták félelmetes táncától remegett a gyomrom, s mikor már- már épp csak megúszták a zuhanást szemeim két tenyerem közé rejtettem. A hófehér lovakon egyensúlyozó nők és férfiak koszorújában újabb és újabb gyöngyszemek kerültek elő a képzeletbeli kincses ládából apadhatatlan.

Igen, ahogyan a három méteres elefánt kecsesen körbevonult a porondon, hátán a páva tollas kalapot viselő lovasával az egy megható és szép pillanat volt. S amikor a bohóc három balféket palizott be a nézőtér közepén és csinált belőlük sült bolondot szem nem maradt szárazon a nevetéstől. Az utolsó műsorszámában valamennyi művész a porondra vonult, élükön Pádovával akinek hangjától lüktetett a cirkusz. Zenés táncos produkcióval búcsúztak a közönségtől. Mikor a hangszórók és a közönség tapsa

elhalkult a művészek a kör alakú előadó tér két oldalába rendeződve fogadták a cirkusz atyját **Arnau CONTI**. A férfi méregzöld öltöny viselt s hozzá épp olyan színű maszkot. A magasban árválkodó selyemszalag hirtelen lehullott a mélybe. Arnau lágyan végigsimította a finom anyagot, s leheletnyi pusztit nyomott rá. Igen, tudtam hogy ez jön. Olvastam. A bűvölet minden előadása így fejeződik be. Ezzel tisztelegve Elisa Conti emlékének.

Arnau a páholyom előtt állt meg. Harapni lehetett a csendet. Egy pillanatra mintha megállt volna az idő, s Ő csak állt ott és nézett.. engem nézett. Hirtelen félelmet éreztem, hogy most jön talán amitől a nagyfi féltett. De vajon mi lehet az? Szaporán kapkodtam a levegőt, a férfi tekintete közben nem mozdult rólam, vagyis mozdult hol az arcomat hol pedig a nyakamban lógó medált nézte. Majd hirtelen meghajolt és a közönség újra vastapsba kezdett. Én képtelen voltam rá. Csak álltam ott földbe cövekelt lábaimmal és éreztem, ahogyan Arnau Conti még mindig figyel engem....

- Ohh Nef – lelkenedezett Mia barátnőm – hogy ez mekkora volt....
- Igen – bólogattam miközben a kijárat felé indultunk – nagyon szép volt

Igen, szép volt, az a fajta felejthetetlen élmény, amit az ember hazavisz magával és éjjel nem tud majd aludni mert az hatás még mindig túl erősen ott van. Ezt gondoltam én is, hazaviszem magammal, bezárul mögöttem az ajtó s napokig, vagy akár hetekig némiképp ott él majd a tudatomban a „varázslat” aztán szépen lassan lecsendesedik. Átalakul egy szép emlékké, és minden nappal fakul a valós jelenléte. Igen, akár így is lehetett volna, de az élet máshogyan akarta.

Athor di Latta ugymond a semmiből vetődött elém, amin meglepődtem volna, ha nem látom a korábbi produkcióját, de így nem. Ő nagyon is az a kategória volt, aki csak úgy hipp-hopp képes feltűnni majd elillanni a kíváncsi szemek előtt. Így még inkább szerencsésnek éreztem magam, hogy ily közelről tapasztalhattam meg őt, érezhettem a kisugárzását, az illatát...

- Ha jól gondolom te ültél a „szerencsepáholyban” – szólított meg kedvesen. S a mi külön meglepett, hogy erős akcentussal ugyan de magyarul beszélt hozzám
- Igen – feleltem fejemet szégyenlős kislány módjára kissé lehajtva, hogy még véletlenül se kelljen a szemébe néznom.
- Remélem tetszett az előadásunk. – Bólogattam
- Annyira, de annyira csodálatos volt az előadás – kotnyeleskedett bele Mia, és úgy bámulta Athort mintha az minimum egy isten volna vagy legalábbis egy fél
- Úgy láttam a szünetben nem néztetek körül – fordult ismét hozzám és úgy szemlélt, úgy olyan nagyon zavarba ejtően – pedig a hátsó bejáratnál van egy nagyon különleges kis sátor, nem szabad kihagyni.
- Miféle sátor? – érdeklődtem
- Imelda sátra aki megmondja a jövődet – mosolygott rám „Batman”
- Majd talán legközelebb – csúszott ki a számon a buta mondat, de hát hogy is lenne legközelebb??? Pár nap és örökre elmennek innen...

Persze Mia ismét döntött helyettem, s mire észbe kaptam már az aprócska kis sátor előtt topogtunk, készen arra, hogy Athor di Latta betessék eljen minket. Mindig úgy képzeltem hogy a jövőndő mondók olyan boszorkány kinézetűek. Hogy a szentélyük tele van fekete macskákkal, s a polcaik roskadoznak a különféle füvek alatt. Erős füstölő illat járja be a levegőt, félelem szaggal vegyülve. Ritmusos furulya szó hallatszik, sötét van, olyan igazi komor feketeség. Imelda sátra nem

ilyen volt, vidám és világos fényben úszó. Belépve erős levendula szag csapott orrba. Az a bizonyos illat ami erősen emlékeztetett valamire. A polcokon főként gyertyák és petróleum lámpások világítottak, és temérdek kristálykő is terpeszkedett: rózsaszínek, kékek, zöldek és volt ott többek között rubin színű is. A szőnyeg is piros volt és az ovális asztal a szőnyeg mintájához hasonló terítővel volt fedve. Maga Imelda sem tűnt boszorkánynak. Öreg volt már ugyan de még így is rengeteg sok báj mutatkozott a vonásaiban. Furcsa volt homok színű ruhája melyen sűrű fekete hímzés tátongott, fejét félig lekötött díszes kendő fedte, fülében hosszú, csörgős fülbevaló lógott. Nem volt neki üveggömbje, de több pakli kártya is feküdt az asztalán. Kíváncsian végig méregetett miután beléptünk, bár velem akkor nem is igazán foglalkozott Miának jószolt, egy gazdag férjet és két gyereket. Tudtam meg később mert a jóslás idejére engem kiküldött. És ott Imelda sátra előtt ismét találkoztam Athorral. Még mindig a csillogó fellépő ruhája volt rajta és persze az elmaradhatatlan maszk. Mennyire de mennyire megnézném anélkül – gondoltam – és ettől egy kicsikét el is pirultam. A férfi sokáig csak nézett engem én meg néztem őt. Mint két szerencsétlen dedós óvodás, akik nem mernek szólni a másikhoz. Ahogy ott álltunk ismét hatalmába kerített valami dejavu érzés. Athor közelsége erősen hatott rám. Vonzalom volt, vonzódtam egy álarcos férfihoz akinek az arcát még csak nem is láthattam. Én aki soha ilyet még nem tapasztaltam, én akinek oly sokan próbáltak udvarolni de hiába, igen én, most én éreztem magam „áldozatnak”

- Ne haragudj – szólalt meg végül ő – de a szemeid megigéztek. Amikor a félhomályban a műsor közben megláttalak a szívem hevesebben kezdett verni és nem tudtam mit és hogyan tegyek... csak azt, hogy meg akarlak ismerni téged.

Én meg, mint egy bugyuta csitri, ismét lesütöttem a szemeim és egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Hogy a cirkusz, vagy az este, vagy a sok élmény, volt a felelős mindezért de a mindig cserfes Nefra csak állt és könyörgött saját magának, hogy végre mondjon már valamit, de hiába.

- Nem akartalak megijeszteni – folytatta kedvesen – ne félj tőlem kérlek.
- Én – szánt meg végre a torkom – nem félek csak... iszonyatosan zavarban vagyok – mosolyogtam, és mosolygott ő is
- Holnap nincs előadás. Kérlek találkozzunk..
- Én, én ... nem tudom
- Nef – sétált ki a sátorból Mia és mesélte el milyen jó kis életet jószoltak neki odabenn....
- Ez fantasztikus Mia- szorítottam meg a karját
- Na de indulj – noszogatótt – most te jössz

Besétáltam hát önszántamból Imelda sátrába aki nagyon kedvesen fogadott. Előtte furcsán körbe méregetett amit annyira nem értettem, de nem ellenkeztem.

- Gyermekem ülj le – mutatott a vele szemben lévő szék irányába, s megesküdtem volna, hogy elcsuklott a hangja – engedelmesskedtem neki. Milyen bájos leány vagy. Azúr kék szemek, hófehér bőr formás kecses ajkak, s az elmaradhatatlan gesztenyebarna fürtök.... – igen, Imelda elérezékenyült, kétség sem fért hozzá, hisz szemében könnycseppek gyülekeztek. De mielőtt bármit szólhattam volna magához kérette a bal tenyeremet.

Belenézett, végig simította majd összezárta és csak annyit mondott: Mára sajnos elfáradtam, talán majd legközelebb.....

Igen, ma már tudom amit Imelda nem mondhatott el. Azt nem tudom mit is látott a tenyeremben, de azt igen, hogy akár látott ott valamit akár nem, a múltam egy részét jól ismerte. Igen, azon az estén szembe mentem a világgal, önmagammal, a nagyinak tett ígérettel. De vajon ha mindig engedelmessé válnék, ha mindig mások életét éljük, lehetünk boldogok? Néha igenis szembe kell menni a világgal, kiáltani és megtenni azt, ami lehet hogy nem helyes, de te mégis akarod. Elmenni a cirkuszba, végig nézni egy előadást, majd betérni egy tenyérjósra valóban olyan szörnyű lenne? Miért féltett ettől a nagyienyire??? Sokszor épp egy „dac” kell ahhoz, hogy mindent megérts.....

2. Fejezet

Dél előtt tolvaj módjára osontam el otthonról, bár ha jobban belegondolok nem is osontam, hanem sokkalta inkább repültem. Igen, a nap még alig kúszott fel az égre mikor én már messze jártam, vagy inkább azt mondanám a föld felett két centire lebegtem. Számomra ismeretlen érzéssel találkoztam, s még oly sokszor „rózsaszín cukormáznak” neveztem Mia barátnőm szerelmes történeteit, ma kicsit főszereplőnek éreztem magam egy ilyen sztoriban. Bizony, hisz randevúra siettem, Athor di Latta várt rám a szivárvány patakánál. Nem nagyon szerettem én a romantikát, még csak az érzelmesebb filmeket sem. Kitudja valamiért nem hatottak meg. Most meg, mikor megláttam Athor alakját a víz partján, éreztem ahogyan az ütőeremben a vér egyre hevesebben lüktet. Vajon milyen lehet ő, a ki ezt a viharos érzést váltja ki belőlem? Milyen lehet álarc nélkül? És vajon most meglátom az arcát? Temérdek kérdés rohant át a fejemben néhány másodperc leforgása alatt. Aztán megfordult és hirtelenjében mindenre választ kaptam, anélkül hogy egyetlen hang elhagyta volna a torkát.

Athor nem egy hétköznapi ember volt, bár laza márkás melegítőt viselt és hozzá illő sportcipőt, ami a csillogó fellépő ruha után színtelennek is tűnhetett volna, de nem, ő közel sem volt szürke. Szép nagyra nőtt, és acélos alkatának körvonalai jól megmutatkoztak pólóján át is. Kreol bőre volt, olyan igazi olaszos vastag formájú szemöldöke, mely alatt mélyen elbújó zöld írisze kellemesen ismerős volt. Haja koromfekete, kissé hullámos, nem túl hosszú. Hátrafésülve viselte, mindössze egyetlen kósza tincs esett a homlokába. Tagadhatatlanul olasz volt.

- Szia – üdvözölt kedvesen és úgy karolta át vékonyka derekamat mintha mindig is ismertük volna egymást. De ami a legmeglepőbb, hogy én is épp így öleltem vissza őt
- Szia – mosolyogtam kívül és belül, mert nem csak a szám, de a lelkem is csupa – csupa nevetés volt
- Úgy félttem, hogy nem jössz el

Imelda sátrából kifelé jövet a férfi egy cetlit csúsztatott a tenyerembe: „Reggel 9 kor várlak a tónál.. kérlek gyere el.... Athor”

- Semmiért sem hagytam volna ki – feleltem

Athor ölelését egy hosszú, mámorító csók követte. Amitől megjelentek azok a bizonyos pillangók a gyomromban, és a bal lábam – épp mint a filmekben – a magasba emelkedett. Ez lenne a szerelem???

- Gyere – fogott kézen – megmutatom a világom nappal

Mint két gyerek, kézen fogva, ugrándozva és szökellve futottunk át a ligeten. Akárcsak a folyton visszatérő álmaimban. Kislánykori önmagam látom, egy kisfiúval karöltve sétálok egy virágos réten. A virágokból koszorút fonunk, amit ő a fejemre tesz. Kacagunk, táncolunk, hintázunk és énekelünk.

Vajon lehet jelentősége az álmoknak? Sugallhat valamit? Talán épp Athor jelképezte? Azt amire vágytam? Egy férfit, akire így tudok nézni, akit így tudok csodálni, aki iránt ellenállhatatlan vonzalmat érzek, akivel a világ végére is elmennék....

A cirkusz csendes volt, úgy tűnt még mindenki alszik, beleértve az állatokat is. Athor mutató ujját szájjára téve jelezte, hogy valóban csendben kell lépkednünk át a lakókocsik között, hogy fel ne ébresszünk senkit. Idefelé jövet elmesélte, hogy az állatok etetése hajnalban megtörténik, aztán mindenki újra nyugovóra tér.

- 11 óra előtt ritkán látni itt mozgolódást – súgta oda halkán – gyere, mutatok valamit, ami biztosan tetszeni fog

A sátor mögötti több lakókocsi igazi kis lakóparki hangulatot teremtett, s Athor úgy sasszézott közöttük, hogy alig bírtam lépést tartani vele. Elhaladtunk többek között a tigrisek ketrece mellett, majd a jámbornak tűnő elefántnál földbe gyökerezett a lábam.

- Ó Balu, az elefántfiú, vagy inkább már elefánt bácsi- mosolygott Athor – hisz több évtizede a csapat oszlopos tagja. Jámbor állat és úgy látom, te nagyon tetszel neki.

Igen, tényleg olyan volt mintha.... békés szemeivel engem figyelne, és hosszú ormányát a nyakamhoz toltta, akárcsak meg akarna simogatni. Athor adott valami gyümölcsöt, amit az elefánt a tenyeremből jó étvággal el is fogyasztott, majd hagyta, hogy megsimogassam. A bőre nagyon durva volt, már - már kemény. Markáns termete magasan felettem tornyosodott én mégis biztonságban éreztem magam.

- Gyönyörű szép állat – néztem Athorra miközben még mindig Balu ormányát simogattam.

Az érzékek kavalkádját éreztem a lelkemben. Két nap leforgása alatt annyi élménnyel gazdagodtam, mint átlagosan egy év alatt sem. Nemcsak hogy eljutottam a cirkuszba, de itt vagyok újra, s fényes nappal, előadáson kívül, testközelből láthatom mindezt, ráadásul vele, aki most nem visel álarcot. Akitől csupa-csupa cukormázat érzek magamban és nem émelyít épp ellenkezőleg, szeretném ha megállna a pillanat most itt, hogy soha ne kelljen elengednem őt. S amikor azt hittem ez több, jobb már nem lehet megérkeztünk a leghátsó lakókocsi elé, és Athor kinyitotta az ajtaját. Sokáig csak álltam és forgattam a szemeim körös- körül, a látvány megbénított. Pedig nem volt ott semmi különös „csak” cirkuszi fellépő ruhák.

A kocsi belseje egy régi gardróbhoz hasonlított. Túloldalán földig érő tükör terpeszkedett, középen folyosó, két oldalt temérdek mennyiségű ruha. De volt ott még sok más egyéb is: Csillogó, villogó ékszerek, fejpántok, csatok, cipők és csizmák, pávatollak, s álarcok tömkelege. Mint valami régiség vásár, vegyítve új darabokkal. Sokáig forgolódtam a ruhák között, sőt egyet- kettőt magam elé is emeltem. Több álarcot fel is próbáltam, Athor pedig hagyta, sőt velem együtt bolondozott. Úgy ugráltunk és nevetgélünk a sok – sok „rongy” között mint két gyermek. Felhőtlen és felemelő volt vele. Nem tudom mennyi időt töltöttünk ott, csak azt hogy végül mindketten átöltöztünk.

A manézs üres volt, sem reflektor, sem statiszták, sem takarítók, sehol egy lélek sem volt. A reggeli nap bekukucsáló sugara adott némi fényt. Athor előttem állt csillogó – villogó ruhájában, én pedig egy fehér testre tapadó overált viseltem, aminek a dekoltázs részét ezüst flitter fedte. Igen, ott álltam hát a körszínpad közepén, rajtam egy artista ruhája, előttem pedig a legügyesebb, s legvonzóbb férfi. Sokszor álmodoztam milyen lenne, milyen lenne eljutni a cirkuszban, megnézni egy vagy több előadást, milyen lenne fennállva tapsolni, milyen lenne felülni az elefánt hátára, vagy autogramot kérni egy ismert művésztől. A jelen azonban minden álmodomat felülmúlta. Futó fények jelentek meg a sátor oldalán, gyorsan fickándoztak körös körül, s andalító zene kíséretében végül lecövekeltek a porond fölött és ott pörögtek tovább. Athor leengedte a hintákat. Az egyikre ráültetett a másikon pedig ő foglalt helyet. Időközben csatlakozott hozzánk két férfi akik a felhúzódo hinta alá kifeszítettek egy vastag hálót. Felemelkedtünk egészen a sátor tetejébe, káprázatos érzés volt. A zene, a lebegés, a cirkuszt fentről látni, és igen az adrenalin, az is ott lüktetett bennem. Nem tudom meddig hintáztunk fenn a magasban, csak azt tudom, minden porcikámban élveztem, hogy libabőrös lett mindenem, hogy magaménak éreztem mindazt ami velem akkor épp történt. Athor békésen hintázott mellettem, nem kápráztatott el félelmetes mutatványokkal, nem csinált semmit, csak velem volt. A felhőtlen pillanatok egy nem várt „vendég” érkezése szakította félbe, akit csak akkor vettünk észre amikor a zene hirtelen elhallgatott, s a hinták hirtelenjében a mélybe ereszkedtek.

- Arnau Conti – nyújtotta kézfogásra kezét a cirkusz tulajdonosa, aki most sem mutatta meg arcát.
- Nefra- nyögtem ki zavartan – Nefra di Natale vagyok

Arnau Conti jobb kezét ökölbe rántotta, s bal kezével idegesen nyomkodta azt. Tekintetét hirtelen elkapta rólam és hátat fordított nekem. Olyan volt mintha ki akarna rohanni a sátorból, mintha felbosszantottam volna.

- Az Ön birodalma csodálatos – nem tudom honnan kaptam erőre, de megtörtént – egy igazi kis ékszerdoboz. Itt minden csupa- csupa búbáj. Az embert körül öleli valami megfoghatatlan érzés, egyfajta varázslat.
- Az én cirkuszomnak nincs párja sehol a világban – fordult vissza hozzám - de varázslat, és mágia és természetfelettség???? Nem kell ebbe többet látni gyermekem.

Arnau Conti különleges ember lehet – gondoltam – s e sejtelem beigazolódni látszott mikor a saját kis világáról beszélt, s tette mindezt anélkül, hogy magasztalta volna azt, mégis tökéletesen átadta a lényegét:

„ A Cirkusz nem egy természetfeletti dolog, s a benne élők és dolgozók nem varázslók. Bizony, nem vagyunk mi sem csodatévőök. Emberek vagyunk, akik szeretnek szórakoztatni, szeretnek mosolyt csinálni az arcokra, szeretnek felejthetetlen pillanatokot, meghökkentő látványt, a szem számára csalóka látomásokat adni. Igen, mulattatunk, s közben, ha úgy adódik, hát szöges rudakon járunk és tüzet nyelünk, de varázslók azok nem vagyunk. A magam részéről sosem hittem a csodákban. Hiszek viszont a tehetségben, a kitartásban, a genetikában, a hajlamban és leginkább a tanulásban, hogy képesek vagyunk akarattal és állhatatossággal elérni a lehetetlent is. Egyensúlyozunk a magasban egy kötélén, egyensúlyozunk élet és halál között, s önként sétálunk be az oroszlánok közé, bízva abban, hogy elég a tudásunk ahhoz, hogy ne vesszünk oda. De nem, varázsolni azt nem tudunk.”

- Tudtad hogy a ruha amit viselsz – folytatta Conti – egy különleges emberé volt?

- Én – igazgattam meg zavartam a hajamat, s hol Contira hol meg Athorra néztem kérdőn – én, én nem tudtam
- A feleségem... Elisa Conti viselte élete első fellépésén

Azt hittem kiugrik a lábam alól a talaj és ott helyben elsüllyedek szégyenemben. De hogy én, felvettem Elisa Conti ruháját? És Athor vajon ő miért hagyta ezt?

- Én nagyon – nagyon sajnálom, ha tudtam volna, soha nem veszem a bátorságot, hogy ... jajj hogy is tehettem – kicsin múlt, hogy el ne pityeregjem magam.

Fel voltam készülve a legrosszabbakra. Hogy Arnau Conti két lábbal rúg ki a cirkuszából, hogy letépi rólam a ruhát és ordítva takarít el a porondról, mint egy tolvajt, de nem.... Bár mindenre felkészültem végül mégis olyat tett, amire nem számítottam. Leült velem szemben, s azt kérdezte: Meg akarod ismerni Elisa Conti történetét??? – bólogattam és Arnau elkezdett mesélni.

„ A feleségem Elisa Conti, bár sokan úgy tartották nemcsak egy legenda volt, hanem egy izzig-vérig valóságos nő, akiben a szépség és a tehetség fantasztikusan elvegyült. Akrobatikus szalagtáncba bejárta az egész világot, s műsorát mindenki lélegzet visszafojtva figyelte. Kivételes tehetséggel bírt, sosem hibázott. Soha... mégis aminek jönnie kell, az jönnifog, tehetünk bármit. Igen, senki nem hibátlan, nincs olyan, hogy biztosító kötél nélkül ugrunk, nincs olyan, hogy sosem hibázunk. Nincs... Aznap Elisát rosszul étek gyötörték. Fejfájásra, hányingerre panaszkodott. Nem kellett volna fellépnie de hajthatatlan volt. Ő, aki mindig tökéletesen tekerte körbe testét a szalaggal, gondosan és odafigyelve, úgy ejtette maga mellé kezeit mintha már odafenn meghalt volna.... És így is történt. Mert igen, az újságcikkkel ellentétben Elisa nem hibázott. Agyvérzést kapott, menthetetlen volt. Úgy hullott a mélybe, mint egy angyal. Attól a naptól kezdve a méregzöld selyemszalag ott lóg a sátor legtetéjén, emlékezve egy legendára, feleségre, s anyára....

A tragédia után mindenféle mendemonda kapott szárnyra, hogy nem is halt meg, hogy mindez csak reklámfogás. Bár úgy lett volna. Viszont akik ott voltak és látták - elcsuklott a hangja – látták ahogyan az én Elisám a sátor legmagasabb csücskéből zuhan a mélybe elég bizonyosságát adták a drámának.

Elisa halála után mély gyászba borult a cirkusz. A mindig vidám, és hangos sátor elnémult. Napok, hetek, hónapok teltek el és nem történt semmi. A szívem nem tudott többé már úgy dobbanni, a lelkem nem tudott elcsitulni, a testemet maga alá gyűrte a gyász. Egy kiszáradt érzelmi sivatag lettem legbelül, egy szívtelen, lelketlen robot, aki semmi mást nem akart csak Elisa után menni. Még a gyönyörűséges lányomban sem találtam már örömet. Majd egy nap arra ébredtem ő sincs már velem. Na, akkor döbbsentem rá hogy mindig van lejjebb. Talpra álltam és azóta mindig és mindenhol bár merre járunk, csak őt keresem, a lányom, akit a nagyszüleim tudtom és beleegyezésem nélkül elvittek tőlem, akiről 17 éve semmit sem hallottam,,

Arnau elhallgatott, úgy tűnt a mondandója végére ért. Én meg csak ültem vele szemben és könnyes szemeimet törölgetve, azon gondolkodtam miért is ilyen kegyetlen az élet. Hogy Arnau elveszítette a gyermekét, én pedig elveszítettem a szüleimet. Sok hasonlóság volt az életünkben, túl sok.

- Nem tudom mivel érdemeltem ki, hogy megosztotta mindezt velem, de mélységesen meghatott ez a történet – mondtam szipogva
- Látom, hogy még mindig nem érted gyermekem – csuklott el a hangja - A lányom eltűnése után pár nappal édesanyám Imelda Nessara Conti álmot látott. Az álom azt súgta neki, a

szerencse visszahozza majd az ő unokáját, az én lányomat. Hogy mindig ahányszor új helyre megyünk, engedjünk szélnek egy szerencse cetlit, s az majd visszavezeti hozzánk az elveszett gyermeket.

Furcsa borzongást éreztem a testemben, előbb forróság öntött el, majd jéghideg veríték jött ki rajtam, mint egy fagyos fuvallat suhant át a fóliák között. Hangok, illatok, nevek, látomásnak, álomnak hitt képkockák lassan, lassan kezdtek valóságossá válni. Közben Imelda sétált be a sátorba és valamit fogott a kezében. Valami bársonyos anyaggal bevont könyvet.

- 17 keserves év telt el azóta, de a csoda nem hozta vissza a lányomat, egészen tegnap estig...
– Anau Conti ekkor megszabadult az álarcától...

Ekkorra én már nem uraltam önmagamat, azt sem tudtam a gondolataimba bele fér e még bármi, mert annyi inger érte néhány perc leforgása alatt. Tudtam mindez csak csalóka ábránd lehet, a képzeletem vad szüleménye.... de nem az volt. Arnau Conti arca ismerős volt, s amit az albumban láttam ahhoz kétség sem fért.

- Nem – kiáltottam fel fájdalmasan, s akkor már alig láttam át a könnyeimen – Nem.....

Sírtam, zokogtam, toporzékoltam és üvöltöttem, majd elsötétült minden. A forróság győzött, bekebelezte a testemet, s boldogan zuhantam az öntudatlan lebegés állapotába.

Igen, még most is fáj visszagondolni a pillanatra, amikor szembesültem az igazsággal. Az albumban a szüleim esküvői képe köszönt rám, másik oldalán pedig közöttük gyermekkori önmagamot láttam. A képek fölött pedig a Conti család címere, melyet mióta csak élek medalion formájában a szívem fölött viselek. Minden, amit álomnak hittem valóság volt hát, a múltam gyermekkori emlékeim morzsái villantak be olykor-olykor. S a fiú akivel homokoztunk a porond közepén, bizony Athor di Latta volt.....

3. Fejezet

Azt mondják, a szíved mindig visszavezet oda, ahová tartozol. Azt is mondják, hogy történhet bármi, földrengés vagy akár vízözön is, akik összetartoznak végül úgyis egygé válnak.

Hogy lehet-e 17 év után visszatalálni a családhoz, akiről csak halovány emlékek vannak? Meg lehet-e bocsátani a hozzánk legközelebb álló embernek, hogy egy életen át hazudott nekünk? Lehet-e új kezdetet látni a mában, s feledni a sérelmeket? Vajon lehet????

Amikor Arnau lakókocsijában magamhoz tértem s megláttam édesanyám portréját a „falon” a megrázkódtatás ellenére végtelen nyugalmat is éreztem. Hisz oly sok kérdésemre választ kaptam. És igen, az édesanyámat nem kaphattam vissza, de az apám ott ült mellettem és meleg tenyerében tartotta az enyém.... Ő aki semmiről nem tehetett, aki annyit szenvedett, apadhatatlan szeretettel nézett rám.

Igen, mint a mesében úgy változott meg az életem. A cirkusz, mely oly elérhetetlen volt számomra immáron az otthonom lett. Imelda mama sokat mesélt a gyermekkori csínytevéseimről és hozzá sok-sok képet is mutatott. S bár gyermek voltam mikor kiszakadtam innen, de az elmesélt emlékek nagyon

valóságosan köszöntek vissza. Ez volt hát az érzés melyet a cirkuszba belépve éreztem, a levendula illata, még a por szaga is, az érzés hogy hazaértem...

- Nefra drágám – térített vissza a jelenbe férjem meleg tenyerének érintése – már egy órája itt üldögélsz.
- Ne haragudj Athor, de még képtelen voltam megtenni...
- Itt vagyok és segítek. Meg kell tenned érte, hisz így akarta.

Remegő kezekkel emeltem fel a földről az urnát, melyben Kolett nagyfi hamvai pihentek, s még reszketőbb érintésekkel fordítottam el a tetejét. Életem párja mint mindig most is segített, átkarolta kezemet és együtt közösen szórtuk szét a nagyfi maradványait a szivárvány patakban, akaratának megfelelően.

Öt év telt el azóta, hogy fény derült a múltamra. Pontosan öt éve ilyenkor tombolva rohantam haza és illetem trágárabbnál trágárabb szavakkal az én Kolettemet. Üvöltöttem, mint egy őrült, majd néhány ruhámat magamhoz véve otthagytam őt és továbbindultam immáron az én guruló otthonommal. Az hogy pár hónap elteltével mégis felkerestem mi több megbocsájtottam neki nagyban édesapám nemes lelkének volt köszönhető. *„A nagymamád szeret téged, és bár helytelen dolgot tett, csak meg akart óvni. Öreg és magányos, szüksége van rád. Édesanyád nem akarná, hogy így gondoldj rá. Bocsáss meg neki, én már megtettem”*

Az élet kifürkészhetetlen, telis tele van kanyarokkal, és az benne a legfélelmetesebb és egyben legszebb is, hogy fogalmad sincs mi vár rád a kanyarulat másik végén. Kolett aki mindig dölyfös és kardos asszony volt, aki végeláthatatlan gyűlöletet táplált nemcsak az Incanto de valamennyi cirkusz irányába. Na pont ő a saját bőrén tapasztalhatta meg, hogy akit vagy amit ő a sátánnak hitt talán jobb ember mintsem saját maga. Végül mint a mesékben, megtörtént a nagy kibékülés, s bár én már a cirkuszban életem amikor csak tehettem meglátogattam a nagyit. Ez évben édesapám magyarországi turnét tervezett, hogy én sokat lehessenek a mama mellett, aki már egy jól felszerelt öregotthonban élve „várta az elkerülhetetlen”, ami sajnos pár napja be is következett.

Athor és én 4 éve házasodtunk össze. Igazi, hamisítatlan cirkuszi esküvő volt. Elefántokkal, tigrisekkel, kismajmokkal. A díszvilágítást maga Zsiráf Zsolti szolgáltatta akinek a nyakára ledszalag került. Megható, gyönyörű pillanat volt. Édesapám vezetett a manézs közepére, s a szertartás alatt végig mögöttünk állt. Mellette a méregzöld selyemszalag lótt le a levegőből..... s mi mindannyian hittük édesanyám szelleme ott kering a levegőben. Igen, aznap mindenki végre újra boldog volt, igazán boldog. Még az én 17 év után is megtört édesapám, mi több nagymamáim Kolett és Imelda is. Ők ketten nemcsak hogy boldogok voltak, de végre egy családként néztek egymásra, harag és sérelmek nélkül.

Amikor hozzá mentem Athorhoz kimondatlan ugyan, de mindenki anyám utódját látta bennem. Azt hitték, s remélték hogy a zöld szalag ismét életre kél általam, s előadásomban éled majd újra Elisa Conti életútja. Igen, valóban így lett volna kerek a történet. Imádtam a cirkuszt, a fellépéseket, az illatokat és fényeket, Balut az elefánt bácsit, és a szemtelen makikat. Imádtam az egészet mindenestül, még a morgós öreg porondmestert is aki folyton kilökdösött területéről, hogy ne borzoljam fel a homokot. Igen imádtam, de tehetségem az sajnos nem volt. Kiválóan értettem viszont a marketinghez, a szervezéshez, így én lettem a cirkusz „PR – piár” menedzsere. Én foglaltam le az előadások helyszíneit, tartottam a kapcsolatot az egyes országokkal, városokkal, mi több különleges reklámokat terveztem,

és besegítettem az éves előadások vonalának, főbb témájának a kitalálásában is. Szóval sikerült hasznossá tennem magam apám cirkuszában, úgyhogy nem hoztam rá szégyent, nem erőltettem, hogy bukdácsolhassak a porondon, mégis a jelenlétem ténylegesen érezhető volt a háttérmunkák során.

Az életem kerek volt, Athor szerelme a mindenséget jelentette számomra. Ma már tudom, hogy végig rá vártam. Visszavártam a fiút, akivel oly sokat játszottam gyermekként. És igen, érdemes volt, hisz az élet visszaadta őt nekem, s vele együtt egy egész családot.

Hogy létezik-e a csoda, a cirkuszban, vagy bárhol? Úgy gondolom, hogy igen. Hiszen a cirkusz maga a csoda. Nem szemfényvesztés, nem átverés, valós kézzel fogható élmény. Az itt megélt 5 év alatt rengeteg mindent láttam. Figyeltem, ahogyan a művészek, szívvel-lélekkel készülnek az előadásokra, hogy nemcsak munkának, hanem hivatásnak, életük valójának érzik, s teszik ténylegesen a dolgukat. Nem azért hogy megfeleljenek, nem azért hogy mások szemében jók legyenek, mégcsak nem is a tapsért dolgoznak hosszútávon. Hanem egészen egyszerűen azért, mert ez az életük. És épp ebben rejlik a varázs is, hogy mindenféle kényszer és elvárás nélkül dolgoznak, élvezik amit csinálnak, hogy az állatok épp úgy a család részei mint az emberek.

Megértheti-e ezt egy kívülálló? Talán meg nem értheti, de átélheti minden egyes előadás alkalmával, amikor testközelben részesévé válik a csodának, ami igenis létezik. Alkalmadtán jelentéktelen pillanatnak álcázza magát, néha csak úgy megbújik a csendben, máskor meg a gyermeki kacajokban, s picinyke szívdobbanásokban érzékelhető, vagy egy sátornyifennállva tapsoló tömegben, a káprázatos előadást méltatva. De ott van a csoda a fentről lelógó zöld selyemszalagban, az apában aki egy fél életem át keresett gyermekét öleli át immáron minden előadás végén a szalag előtt állva.

Az életem megmutatta, hogy nincs lehetetlen, s hogy bár sosem hittem a csodákban, mégis megélttem, mert a vágyam a szeretetem vitt előre, s nemcsak egy új életet, de egy „ régi „ családot is kaptam általa.

Igen, az én valómban a csoda ténylegesen jelen van, amit én hétköznapi nyelven szeretetnek hívok.

Nyughatatlan lelkem többé már nem kiabált, elcsendesedett. Férjemmel Athor di Lattával kézen fogva sétáltunk vissza a jelenbe, s hagytuk magunk mögött a múltamat, épp úgy mint a Sellők völgyét. Hogy visszatérek-e valaha???? Nos, azt még Imelda sem tudta megjósolni....

V É G E.....